कर्षू खाला तस्यां मा बिभरासि । स यदा तामतिवर्धां अथ मा समुद्रमभ्यव हरासि । तर्हि वा अतिनोष्टा भवितास्मि । अथेतिथीं समां तदीघं आगन्ता । तन्मा नावमुपकल्प्योपासासै । स ओघ उत्थिते नावमा पद्यासै । ततस्त्वा पारयितास्मीति । तमेवं भूत्वा समुद्रमभ्यव जहार । स यतिथीं तत्समां परिदिदेश ततिथीं समां नावमुपकल्प्योपासां चक्रे । स ओघ उत्थिते नावमा पेदे । तं स मत्स्य उपन्या पुप्लुवे । तस्य शृङ्गे नावः पाशं प्रति मुमोच । तेनैतमुत्तरं गिरिमधि दुद्राव । स होवाच । अपीपरं वै त्वा । वृक्षे नावं प्रति बध्नीष्व । तं तु त्वा मा गिरौ सन्तमुदकमन्तश्छेत्सीत् । यावद्यावदुदकं समवायात्तावत्तावदन्वव सर्पासीति । स ह तावत्तावदेवान्वव ससर्प । तदप्येतदुत्तरस्य गिरेर्मनोरवसर्पणमिति । ओघो ह ताः सर्वाः प्रजा निरुवाह । अथेह मनुरेवैकः परि शिशिषे । सो ऽर्चञ्छ्राम्यंश्चचार प्रजाकामः । तत्रापि पाकयज्ञेनेजे । स घृतं दधि मस्त्वामिक्षामित्यप्सु जुहवां चकार । ततः संवत्सरे योषितं बभूव । सा ह पिब्दमानेवोदियाय । तस्यै ह स्म घृतं पदे सं तिष्ठते । तया मित्रा वरुणौ सं जग्मातें । तां होचतुः । कासीति । मनोर्दुहितेति । आवयोर्ब्रूहीति । नेति होवाच । य एवं मामजीजनत तस्यैवाहमस्मीति । तस्यामपिबमीषाते । तद्धा जज्ञे । तद्धा न जज्ञे । अति वैवैयाय । सा मनुमा जगाम । तां ह मनुरुवाच । कासीति । तव दुहितेति । कथं भगवति मम दुहितेति । या अमूरप्स्वाहुतीरहोषीर्घृतं दधि मस्त्वामिक्षां ततो मामजीजनथाः । साशीरस्मि । तां मा यज्ञे ऽव कल्पय । यज्ञे चेद्ध मावकल्पयिष्यसि बहुः प्रजया पशुभिर्भविष्यसि । यामु मया कां चाशिषमाशासिष्यसे सा ते सर्वा समर्धिष्यत इति । तामेतन्मध्ये यज्ञस्यावाकल्पयत् । मध्यं ह्येतद्यज्ञस्य यदुत्तरा प्रयाजानुयाजान् । तयार्चञ्छ्राम्यंश्चचार प्रजाकामः । तयेमां प्रजातिं प्र जज्ञे यैयं मनोः प्रजातिः । याम्वेनया कां चाशिषमाशास्त सास्मै सर्वा समार्ध्यत ।

---

2. Eine Sage von den Açvin (4,1,5,1—15).

यत्र वै भृगवो वाङ्गिरसो वा स्वर्गं लोकं समाश्नुवत तच्च्यवनो वा भार्गवश्च्यवनो वाङ्गिरसस्तदेव जीर्णिः कृत्याद्रूपो जहे । शर्यातो ह वा इदं मानवो ग्रामेण चचार । स तदेव प्रतिवेशो नि विविशे । तस्य कुमाराः क्रीडन्त इमं जीर्णिं कृत्याद्रूपमनर्घ्यं मन्यमाना लोष्टैर्वि पिपिषुः । स शार्यातेभ्यश्चुक्रोध । तेभ्यो ऽसंज्ञां चकार । पितैव पुत्रेण युयुधे । भ्राता भ्रात्रा । शर्यातो ह वा इतां चक्रे । यत्किमकरं तस्मादिदमापदीति । स गोपालांश्चाविपालांश्च संह्वयितवा उवाच । स होवाच । का वो ऽद्येह किं चिद्द्राक्षीदिति । ते होचुः । पुरुष एवायं जीर्णिः कृत्याद्रूपः शेते । तमनर्घ्यं मन्यमानाः कुमारा लोष्टैर्व्यपिक्षन्निति । स विदां चकार । स वै च्यवन इति । स रथं युक्त्वा सुकन्यां शार्यातीमुपाधाय प्र सिष्यन्द । स आ जगाम यत्रर्षिरास तत् । स होवाच । ऋषे । नमस्ते । यन्नावेदिषं तेनाहिंसिषम् । इयं सुकन्या । तया ते ऽप क्रुवे । सं जानीतां मे ग्राम इति । तस्य ह तत एव